లీల - అవలీల

క్లోక్ రూంలో సూట్‌కేస్, యితర సరంజామా పడేసి రైలుస్టేషన్ నుంచి బయటపడేసరికి ఎనిమిదిన్నర అయింది.

నగరమంతా విద్యుత్ దీపాలతో దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతోంది. ఉండి ఉండి, అరి ఆరి, వెలుగుతున్న దీపాలు రాత్రికి మరింత శోభ తీసుకు వస్తున్నాయి. ప్రబంధాలలో చదివే నగర వర్ణనలు కళ్లకు యెదురుగా కనిపిస్తున్న ఈ వైభవం ముందు అవలీలగా వేలవం అయిపోతాయి.

అనుకున్న పని ఒక రోజు ముందుగానే ముగియడంతో మనసంతా ఉత్సాహంతో ఉరుకులు వేస్తోంది. ఈ ప్రయాణంలో పూర్తి చేసిన లావాదేవీల వల్ల కంపెనీకి ఎంత తక్కువగా చూసుకున్నా ఒక లక్షరూపాయలు లాభం మిగులుతుంది. ఈ లక్షలో ఒక పదిహేనువేలు తన శ్రమకు ఫలితంగా ప్రత్యేక బోనస్‌గా తన ఎకౌంట్‌లోనే జమ అయిపోతుందని తెలిసినా, ఆ విషయం మనసుకు అంత ఆనందం కలిగించడం లేదు. కుటుంబ అవసరాలకు, తప్పనిసరి పై ఖర్చులకు యిలాంటి 'పది హేనువేలు' ఎన్ని పోగుచేస్తే సరిపోతుంది కనుక!

స్టేషన్ బయటకు నడుస్తూవుంటే టాక్సీలవాళ్లు, ఆటోల వాళ్లు దారికి అడ్డం పడతారు. ఎవరి అవసరం వాళ్లది!

చేతులు ఊపుకుంటూ 'రికామీ'గా లీల దగ్గరకు వెళ్లడంలో ఒక రకమైన 'థ్రిల్' వుంది. కాని అంతదూరం వెళ్లేముందు, టెలిఫోన్ చేసి ఆమె ఫ్రీగా వున్నదో లేదో కనుక్కోవడం మంచిది.

నాలుగు అడుగులు వెనక్కువేసి స్టేషన్ వరండాలో వున్న పి.సి.ఓ. దగ్గరకు నడిచాడు. అదృష్టవశత్తు అక్కడ జనం 'కిటకిట'లాడడం లేదు. ఉన్న ఒకళ్ళో, యిద్దరూ కూడా ఎంతో సమయం తీసుకోకుండా 'బిజినెస్ లైక్'గానే ఉన్నందువల్ల, ముకుందానికి అయిదు నిమిషాలలోనే రిసీవర్ చేతికి వచ్చింది. వేళ్ళు యాంత్రికంగా లీల నెంబరు డయల్ చేశాయి.

అమ్మయ్య, కాల్ వెడుతోంది. ఒకటి... రెండు... మూడు... లీల యింకా లైన్‌లోకి రాలేదు. ఇంట్లో లేకుండా యెటయినా వెళ్లిందా యేమిటి కొంపతీసి, నాలుగు... అయిదు... ఆరు... ఏడు...

ఏ 'బాత్ రూం' లోనో వుంటే 'రింగ్' వినిపించడం కష్టం.

అయినా, యీ సమయంలో... రింగ్ ఆగిపోయింది. రిసీవర్ చేతుల్లోనికి తీసుకున్న శబ్దం స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

'హలో... లీల హియర్...'

'హలో... అండ్ గుడ్ ఈవెనింగ్ మ్యాడమ్...'

'ఓ ముకుందంజీ! ఎప్పుడు రాక?'

'ఇప్పుడే వస్తున్నాను. నేరుగా నీ దగ్గరకే వస్తున్నాను. ఇంట్లో వున్నావో లేదో కనుక్కుందామని....'

'ఇంట్లో వుండకుండా యేమయిపోతాను? అంత అనుమానమా మరీని?'

'అనుమానం కాదు, డియర్... పోనీలే... మరో పది నిమిషాలలో నీ ముందు వాలుతున్నాను. నీకేమయినా బజారు నుంచి తీసుకురావాలా, రేపు బ్రేక్‌ఫాస్ట్ కోసరం?'

'ఏమీ అవసరం లేదు. బ్రెడ్, బటర్, జాం... అన్నీ వున్నాయి. మీరు తక్షణం వచ్చెయ్యండి చాలు...'

రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసీ చేయబోతూ వుండగా మళ్లీ 'హలో' అని వినిపించింది. ఆలస్యం చేయకుండా 'యేమిటి డియర్' అన్నాడు.

'మరిచేపోయాను, రేపు ఉదయం స్నానానికి షాంపూ లేదు. మీకు యిష్టం అయిన షాంపు తెచ్చుకోండి. ఇంకేం అక్కర్లేదు.'

'అలాగే డియర్' హుషారుగా ఈలవేసుకుంటూ పి.సి.ఓ. నుంచి యివతల పడ్డాడు. రోడ్డుమీదకు వచ్చి రావడంతోటే, ఓ కాళీ టాక్సీ వచ్చి ముందు ఆగింది. క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా అందులో దూకాడు.

టాక్సీ డ్రయివర్ మీటర్ 'స్టార్టింగ్ పాయింట్'కు తెచ్చాడు. ముకుందం ముఖం వయిపు ప్రశ్నార్థకంగా చూచాడు.

'రాయపేట పోనీ—' లీల యింటి వరకూ ఎప్పుడూ టాక్సీలో వెళ్లడు ముకుందం. రాయపేట సర్కిల్‌లో దిగితే, ఆ రోడ్ మొదట్లోనే వున్న ఫ్యాన్సీదుకాణంలో షాంపూ బాటిల్స్ కొనుక్కుని అయిదునిమిషాలు కాలినడక సాగిస్తే లీల వుండే 'ఫ్లాట్స్' వచ్చేస్తాయి. చుట్టు ప్రక్కల వాళ్ల గమనం తన

మీద పడకుండా మెలగాలంటే యిదే ఉత్తమమయిన మార్గం.

టాక్సీలో వెడుతూవుండగా, ట్రాఫిక్ సిగ్నల్స్ దగ్గర, మరో టాక్సీలో వున్న 'అసామీ' ముఖం కొట్టవచ్చినట్లు కనిపించింది. కళ్లువిప్పుకుని, ముఖమంతా కళ్లు చేసుకుని, ఆ అయిదారు క్షణాలు ఆ ముఖం వంకే తదేకంగా చూచాడు.

బాగా లేత ముఖం. ఇరవై సంవత్సరాల కంటే ఎక్కువ వుండదు వయసు. అచ్చం తనను తాను అద్దంలోచూచుకున్నట్లే వుంది.

ఇరవయి యేళ్ల కిందట తన 'ఫోటో'తో చూస్తే, ఆ ఫోటోలో వున్న మనిషే ఈ టాక్సీలో పోతున్న కుర్రాడు అంటారు ఎవరైనా, అవలీలగా. ఆ కుర్రవాడు యిటు వయిపు చూడడం లేదు. ట్రాఫిక్ సిగ్నల్స్ వంక చూస్తు న్నాడు.

ముఖంలో యెటువంటి ఆదుర్దా, తొందరపాటు లేదు. సమస్యలతో నలిగిపో తున్నట్లు, పరిష్కారం దొరకక సతమతం అవుతున్నట్లు ఆ ముఖంలో ముడతలు లేవు.

లేతగా ఎన్నలా, నవనీతంలాంటి ముఖం.

'పుంసాయ మోహన రూపాయ' అన్నట్లు మగవాళ్లకే ఆకర్షకంగా కనిపించే యువకుడి ముఖం.

ముకుందం ఆశ్చర్యంలో నుంచి తేరుకోకుండానే, ఆ టాక్సీ ముందుకు దూసుకుపోయింది. కుడి వయిపు తిరిగింది. తన టాక్సీ సూటిగా వెళ్లాలి. అందుచేత ఒకవేళ వెంబడిద్దామనుకున్నా కుదరదు.

ఇరవయి యేళ్ల కిందటి 'ముకుందం' మరో టాక్సీలో ముందుకు దూసు కుపోయినాడు.

ఎవడు వాడు? ముకుందానికి అంతరాంతరాల్లో అనిపించింది. తనకు కొడుకు వుంటే తప్పకుండా వాడు యిలాగే వుంటాడు. ఆ టాక్సీలో యింతకు ముందు వెళ్లినవాడు తనకు కొడుకేనా?

ఆలస్యంగా పెళ్లి చేసుకోబట్టి గాని, లేకపోతే తనకు అంత కొడుకు వుండ డంలో యేమీ ఆశ్చర్యం లేదు.

ఉద్యోగాన్ని గురించి, కుటుంబంలో అందరికీ కావలసిన డబ్బు, దస్కాం సంపాదించడంలో నిర్విరామంగా కృషి చేయడం వల్ల - పదేళ్ల కిందటి వరకు పెళ్ళి చేసుకునే తీరుబడి లేకుండా పోయింది.

చదువు అయిపోయి, మొదటి ఉద్యోగంలో చేరిన సంవత్సరమే పెళ్లి చేసు కున్నట్లయితే, యిప్పటికి అంత వయసు కొడుకో, కూతురో వుండడంలో

యేమీ అసందర్భంలేదు. అతి సహజం!

అంతేకాదు, మనమళ్లు - మనుమరాళ్లు వున్నా ఆశ్చర్యం లేదు. తన వయసు వాళ్లే 'కొలీగ్స్' చాలమంది యిప్పటికే తాతలుగా తయారయారు, అతి మర్యాదగా, మామూలుగా.

కనీసం లీలతో పరిచయం అయిన సంవత్సరంలోనే ఆమెను పెళ్లి చేసుకు వున్నట్లయితే... యీ వయసువాడు వుండే వాడు ఇప్పుడు. లీలతో పరిచయం అయితే పెరిగింది గాని అది పరిణయంగా పరిణామం చెందలేదు. చెందలే దంటే అందుకు కారణం లీల నాన్న. 'ముకుందాన్ని గనుక చేసుకున్నావంటే నేను ఉరిపోసుకు చస్తాను' అన్నాడు కూతురుతో.

'మీకూ, నాన్నకూ వైరం ఈ జన్మకు సంబంధించినది కాదు. పోనీ లెండి. ప్రస్తుతానికి యిలాగే వుండిపోదాం' అంది లీల. ఎంతగా బతిమిలాడినా ఒప్పిం చటానికి ప్రయత్నం చేసినా.

లీల తండ్రిని ముకుందం యింప్రెస్ చేయలేకపోయాడు. ఫలితం... లీల 'వృద్ధకన్య' గానే వుండిపోయింది. ముకుందంమటుకు ఆలస్యంగా పెళ్ళి చేసు కోగలిగాడు. లీల తండ్రి పోయినప్పుడు ముకుందం, 'నీ జీవితం అంతా నాశనం చేశాడు, ముసిలాడు...' అన్నాడు.

'అలా ఒక్క నాటికీ అనుకోను. మా నాన్న యెందుకలా చేశారని ప్రశ్న గూడా వేసుకోను. నా జీవితానికి యేం తక్కువ?' అంది లీల అతిధీమాగా.

అవును! స్వంత యిల్లు. నెలకు రెండు వేలు పైన వచ్చే జీతం. పిలిచిన ప్పుడు, పిలవనప్పుడు కూడా పలికే ప్రియుడు!

వివాహం చేసుకోలేకపోవడం, పిల్లల్ని కనలేకపోవడం తప్ప మరేం లోపం లేదు. అవి లోపాలని లీల అనుకోవడం లేదు.

లీల తండ్రి ప్రసక్తి వచ్చిందంటే చాలు, ముక్కుమీదే వుంటుంది కోపం ముకుందానికి. అయినా లీలను నొప్పించడం యిష్టంలేక అణచివేసుకుంటాడు. ఇంతకూ ఆమె తండ్రి అభ్యంతరం పెట్టకపోయినట్లయితే ... - లీలకు పుట్టిన కొడుకు యిప్పుడు టాక్సీలో ముందుకు పరుగుతీసుకుంటూ పోయిన వాడే అయేవాడు! అచ్చం తన పోలిక. అనుమానం కలిగేట్లు, అపనమ్మకంగా, అబద్ధం అనిపించేట్లు - గడిచిపోయింది ఆ క్షణం... నాలుగయిదు క్షణాలూను.

ఇప్పుడు ఎక్కడని వెదకడం? అయినా ఎందుకు వెదకాలి? - లీల తండ్రి వల్ల నిజం అవవలసిన ఆ కాస్త సంఘటన అబద్ధపు లోతులలో కూరుకు పోయింది.

లీల పితృవాక్య పరిపాలన వల్ల దక్కకుండా పోయింది. ఆ పుత్రోత్సాహం - టాక్సీ ఆగిపోయింది. ముకుందం దిగాడు. చిల్లరకోసం ఎదురుచూడకుండా హుందాగా నడుచుకుంటూ ఫాన్సీ సెంటర్‌లోనికి నడిచాడు. కావలసిన షాంపు సీసా కొన్నాడు. లీల మెచ్చుకునే షాంపు కూడా కొన్నాడు. సార్! కొత్తరకం 'జాం' వచ్చింది. దీంట్లో 'బి' విటమిన్ పుష్కలంగా వుందట. బ్రెడ్‌కు కొత్త రుచి కూడా వస్తుంది. ఇమ్మంటారా? అడిగాడు షాపు కుర్రాడు.

అతన్ని కాదనడం యిష్టం లేక 'సరే' అన్నాడు. దుబారా అయినా అమ్మ కందారును తానుకాకపోతే యింకెవరు ప్రోత్సహిస్తారు?

అతడు మూడు సీసాలు ఒక పాకెట్‌గా తయారుచేసి ముకుందానికి అందించాడు. దాన్ని అలవోకగా అందుకుని ముకుందం రోడ్డు మీదకు వచ్చేసి లీల ఉండే ఫ్లాట్స్ వయిపు నడక సాగించాడు.

డోర్ బెల్ నొక్కాడు.

అయిదు నిమిషాలు అయితేగాని తలుపు తెరుచుకోలేదు. లీల తడితల టర్కీటవల్‌తో తుడుచుకుంటూంది. ఆమెవంటి మీద నుంచి మత్తెక్కించే సువాసనలు సునాయాసంగా ప్రయాణం చేస్తూ అతన్ని తాకుతున్నాయి.

'దబ్బునే వచ్చేశారే. మీ ఫోన్ వచ్చాక స్నానం చేయడం మొదలెట్టాను.'

ముకుందం చేతిలోని ప్యాకెట్ ఆమెకు అందించాడు. ఆమె దాన్ని టేబుల్ మీద పెట్టేసి మాటల్లోకి దిగింది.

'ప్రయాణంలో బాగా అలసిపోయాను' అన్నాడు ముకుందం.

'నడచివచ్చారు గదూ?' అంది లీల ఎక్కిరింతగా.

'నెలకు యిరవయి రోజులు ప్రయాణాలు వుంటే, అప్పుడు నీకు తెలిసి వస్తుంది, వీటిలో వున్న యిబ్బంది ఏమిటో.'

'పోనీలెండి. కష్టపడిపోయారని నేను వొప్పుకుంటాను. రండి భోజనం చేద్దాం.'

హాయిగా భోజనం చేసి విశ్రాంతి తీసుకున్నాడు ముకుందం.

అతనికి యేం కావాలో లీలకు బాగా తెలుసు. అతని అవసరాలు కనిపెట్టడం ద్వారా, తన మనసుకు ఊరట తెచ్చుకోవడంలో ఆమెకు నైపుణ్యం యేర్పడింది - యిన్ని సంవత్సరాల అనుభవం తరువాత.

తెల్లవారాక, బెడ్ కాఫీ తీసుకుంటూ అన్నాడు ముకుందం, 'యిక యింటికి వెడతాను. పెందలాడే ఆఫీసుకు వెళ్లాలి, ఈ రోజు.'

'అలాగే స్నానం చేసి బ్రేక్‌ఫాస్ట్ తీసుకుని వెదుదురుగాని.'

అప్పటికే ఆమె స్నానం చేసి మంచులో తడిసిన మల్లెపువ్వులా తయారయి వుంది.

ముకుందం ఆమెవంక అప్యాయంగా ఆత్మీయంగా చూచాడు.

'పదండి' అంది ఆమె.

బాత్‌రూంలో కాలకృత్యాలు ముగించుకుని వచ్చేసరికి, ఆమె డైనింగ్ టేబుల్ సిద్ధం చేసింది.

ఆమె దగ్గర సెలవు తీసుకుని టాక్సీలో కూర్చుంటూ, 'ముందు సెంట్రల్‌కు పోనీ, అక్కడ రెండు నిమిషాల పని. తర్వాత పూనమల్లి హైరోడ్' అన్నాడు. క్లోక్ రూంలో పడవేసిన సరంజామా తీసుకుని యింటికి చేరుకునే సరికి ఎనిమిదిన్నర అయింది.

డోర్ బెల్ నొక్కవలసిన అవసరం లేకుండా యింటి తలుపులు తెరిచేవున్నాయి. డ్రాయింగ్ రూంలోనే 'సరోజ' కూర్చుని వుంది. 'వచ్చారా' అంటూ లేచింది, అతన్ని చూడగలిగిన ఆనందం ముఖం అంతటా పులుముకుని.

'రైలు ఆలస్యంలేదని చెప్పారు స్టేషన్‌కు ఫోన్‌చేస్తే. ఇంకా రాలేదేమా అని చూస్తున్నాను-' అంది ఆమె, తనతో పాటు లోపలకు వస్తూ. ఆమెను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. ఆదుర్దా అంతా వ్యక్తంచేస్తూ ముఖాన్ని ఎదురు రొమ్ముకు ఆనించి ముద్దుల్తో నింపేస్తోంది, ఆమె రాసుకున్న 'లిప్‌స్టిక్' అతని చొక్కాను పాడుచేస్తున్న విషయం కూడా గమనించకుండా. 'నిన్న సాయంత్రం మీ ఆఫీసు నుంచి టెలిఫోన్లో చెప్పారు, మీరు వచ్చేస్తున్నారన్న సంగతి. రాత్రంతా ఎక్కడున్నారు?' అనడిగింది. ఏం చెప్పాలో అర్థం కాక, తెలీక, బిక్క ముఖం వేసినట్లు కనబడకుండా గాంభీర్యం పులుముకు నించున్నాడు ముకుందం.

అయినా అతను జవాబు చెప్పవలసిన అవసరం లేదు - యేమంటే, ఆ జవాబు కోసరం ఎదురుచూడకుండానే సరోజ గబగబ మాట్లాడేస్తోంది.

'రైలుకు యేం ప్రమాదం జరగగూడదని, మీ ప్రయాణం కులాసాగా జరగాలని, మీరు క్షేమంగా లాభంగా యింటికి రావాలనీ – రాత్రంతా నా మనసుకు వచ్చిన దేవుళ్లందరికీ మొక్కుకున్నాను. నా శ్రమ ఫలించింది. మీరు రానే వచ్చారు... రండి... ముందు కాఫీ తీసుకుందురుగాని - ' అని అతన్ని డైనింగ్ హాల్ వయిపు నెట్టుకుంటూ వెళ్లింది సరోజ.

❀